

DELFTSCH STUDENTEN WEEKBLAD

ORGAAN VAN DE DELFTSCHE
STUDENTEN FEDERATIE EN VAN
DE CENTRALE COMMISSIE VOOR
— STUDIEBELANGEN —

REDACTEUREN: C. A. BAUDUIN ♦ A. A. STHEEMAN
F. J. M. BOURDREZ ♦ M. H. K. FRANKEN ♦ A. A.
BREVET ♦ MEJ. C. A. A. F. GOEMANS

Dit blad verschijnt des Vrijdags, behalve in de vacantiën. ♦♦ Begin der jaargang 1 October. ♦♦ Abonnement f 5.25 per jaar. Advertentiën 30 cents per regel. ♦ Inzendingen te bezorgen vóór Maandagmiddag 4 uur aan het Redactieadres Koornmarkt 62. UITGAVE EN ADMINISTRATIE: UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE, HERTOOG GOVERTKADE 8, DELFT GEDRUKT BIJ DE TECHNISCHE BOEKHANDEL & DRUKKERIJ J. WALTMAN JR

TWEEDE JAARGANG — No. 27.

VRIJDAG 4 MEI 1923.

Gaat allen naar de Varsity 10 Mei a.s. Hembrug.

INHOUD: De viering van het XVe Lustrum. — D.S.C.: Bestuur Reunie-Commissie; Bestuur D.S.F.G. — Studiebelen: Colleges, boeken en repetitoren (Vervolg). — Uit het pak van Sjaalman: Vast salaris of aandeel in de winst? — Universiteits Boekencentrale. — Ingezonden: Lustrum, tijdsomstandigheden en democratie. — Correspondentie.

DE VIERING VAN HET XVe LUSTRUM.

Van den heer Herman Teirlinck is ontvangen de volledige opzet en indeeling van het Spel op de Markt.

F. B. S. v. L.

Ter aanvulling van de in het vorige D. S. W. gepubliceerde prijsvraag voor een Feestmarsch, diene het volgende:

1. Behalve de in Art. 2 genoemde liederen mag ook het Lagaalied verwerkt worden.
2. De inzendingstermijn is verlengd tot 17 Mei.

DELFTSCH STUDENTEN CORPS.

REUNIE-COMMISSIE.

Het Bestuur van de Reunie-Commissie heeft zich als volgt samengesteld:

Cd. F. Stork, President.
W. H. van Leeuwen, Secretaris.
F. A. Vening Meinesz, Thésaurier.

DELFTSCH STUDENTEN TOONEEL GEZELSCAP.

Het Bestuur van het Delftsch Studenten Tooneel Gezelschap heeft zich als volgt samengesteld:

B. H. H. Zweers, President.
J. W. Bartelds, Secretaris, Noordeinde 1.
J. L. Bienfait, Thésaurier.
P. van de Walle, Comm. A.
H. H. Bourdrez, Comm. B.

STUDIEBELANGEN. *)

COLLEGES, BOEKEN EN REPETITOREN.

(Vervolg.)

Ten zesde is een boek boek altijd beter dan een dictaat. Een dictaat is n.l. iets waar je later nooit meer uit wijs kunt worden. Als Delft het lot volgde van Herculanium en Pompeji, waar helaas weinig kans op is, en een Lord Carnarvon uit de XXXe eeuw, die toch niets anders te doen had, zou toevallig bij zijn opgravingen stuiten op een studentenkast en daar dictaten vinden, dan kan ik de taalgeleerden en de vakkundigen uit zijn tijd niet benijden. Eerstens is spijkerschrift veel gemakkelijker te

*) Op verzoek van den heer Van T. onder deze rubriek geplaatst. Red.

ontcijferen, want men heeft het toch maar gedaan gekregen! Bij een dictaat is het meestal hopeloos. Als de professoren beoordeeld moesten worden naar den inhoud van de dictaten, die van hun colleges gemaakt werden, dan waren de gekkenhuizen te klein. Want de onzin, die daarin opgehoopt ligt, is werkelijk „the greatest in the world”. Men zou meenen, dat professoren geen verstandig woord uitbrengen. Maar zoo goed kennen de professoren van heden hun leerlingen, dat, toen ze in Egypte het zoo beroemde „Papyrus Rhind” vonden van Ahmes, waarin allerlei rekenregels werden gegeven en dat uit ± 1800 v. Chr. dateert; in welk rekenboek men vele onjuistheden, fouten en correcties aantrof, de conclusie van de mathematici Révillout, Weyr, Simon en Zeuthen was, dat het beschouwd moest worden als een dictaat („Aufzeichnungsheft”) van een tamelijk van verstand onthloote leerling („eines ziemlich unverständigen Schülers”).

Het is mij ook altijd onmogelijk voorgekomen om tegelijk dictaat te maken en op te letten. Dit eischt meer dan tweeslachtigheid. Een amphibie kan op het land leven en in het water, maar in allebei tegelijk is hem toch nog te kras. Geen wonder, dat het gevolg van deze halsbrekende toeren was, dat slecht opgelet werd en nog slechter dictaat gemaakt. Toen kwam de handleidingenvereniging met haar nobel streven. Doch ze maakte haar beknopte handleidingen even duur als de dikke handboeken. Maar afgezien daarvan, een handleiding is als een leerboek te beschouwen en staat dus toch nog tegenover de dictaten, die wel moeten wemelen van de fouten. Dat is zoiets als een conditio sine qua non. Ik heb dus liever een boek, waarvan ik weet, dat de schrijver zijn manuscript drie of meermalen herzien heeft en misschien nog de 7 jaren van Virgilius (?) in portefeuille gehouden om het dan pas in het licht te doen verschijnen. Van een boek kan men verwachten, dat de inhoud „doorgehersend” is, tenminste bij een schrijver met verantwoordelijkheidsgevoel; een dictaat is een slechte weergave van de slechtste momenten uit de voor de vuist gesproken rede van een professor.

Ten zevende heeft men later in het leven niets dan boeken als beraders om zich heen en hoe eerder men zich met hen vertrouwd maakt, hoe beter. Want met boeken omgaan kan lang niet iedereen. Den een ontsluit zij veel sneller haar geheimen dan den ander.

Bij deze zeven punten wil ik het maar laten. Er moge hier en daar een weinig spot onder loopen, im Groszen und Ganzen geven deze beschouwingen mijn ernstige meening weer en die is, dat een goed boek duizendmaal beter is, dan een college met dictatenmaken. Colleges krijgen m.i. pas waarde, zoodra ze alles weglaten, wat men net zoo goed of beter uit boeken kan leeren. Ze moeten geestdrift wekken en bijzondere onderwerpen behandelen, in kleine kring gehouden worden en gezellig zijn. Zoiets als de vroegere „thee's” bij de professoren. Dat was nog niet zoo'n kwade gewoonte en had in ieder geval dit voor, dat de profesoren hun luidjes leeren kennen. Het was niet zoo'n massaproductie van „intellectueelen”, zooals nu hier te Delft.

Geval 3 behoeft nu wel niet meer behandeld te worden. Het heeft, zoo men het wil, de voordeelen van beide. Maar ik wil er even aan herinneren, dat de colleges loopen van 9 v.m. tot 2 n.m. en dat daarop oefeningen volgen. Wie de avonden besteedt aan de studie uit boekwerken, sterft nog voor dat hij

begraven wordt. Ik ken een hoop van die mensen, die eigenlijk dood zijn, maar het nog niet weten. Hun Cremona's zijn altijd in orde en hun examencijfers niet kwaad, maar ze weten niets af van muziek, van kunst, van politiek, van wetenschap, kortom van alles wat buiten hun studie valt. Ik geloof ook, dat het Delftsche studieprogramma overladen is. Er is geen plaats voor de vrije studie. Theoretisch is iedereen vrij en niets belet hem te doen en te laten wat hij wil. Maar dat is onzin. Als de examens zóó zijn ingericht, dat men moeite heeft om op tijd ervoor klaar te komen, tenzij men repetitort, dan bestaat er geen vrijheid, doch gebondenheid. Waar dus die hooggeroemde vrijheid slechts schijn is, is het geen wonder, wanneer er stemmen opgaan om de studie hier meer verplicht te maken en eenigszins in te richten als op de militaire academie te Breda. Dat zou m.i. de grootste ramp zijn, die ons treffen kan. Een universiteit is geen H.B.S. of tuchtschool. Zoodra ze dat wordt maar neen, het is te erg om er langer over te denken. Ik haat die militaire discipline en zou onder zoo'n régime vast anarchist van de daad worden. Uit pure zelfverdediging. Want het is een moord. Lichamelijke verminking en onderdrukking is voor de wet strafbaar, de geestelijke daarentegen geoorloofd. **Er moet plaats blijven voor de individualiteit van den student**, wie in tucht het middel ziet, om ze allen aan te zetten en gelijkelijk over één kam te scheren, die verdiende zelf niet beter dan zoo'n behandeling te ondergaan. Men kweekt er ambtenaren mee, beste brave plichtgetrouwe mensen, maar geen persoonlijkheden.

Hoewel het dus nauwelijks voorkomt, dat men zijn wijsheid in gelijke mate put uit colleges en studiewerken, komt het veelvuldig voor, dat men het eene neemt als aanvulling van het andere. Bijv. men loopt de helft der colleges en studeert de andere helft uit boeken. Ieder heeft dan zoo zijn eigen arbeidsveld.

Deze methode is vrij algemeen, maar mij zou zij niet kunnen behagen. Een dag wordt zoo raar verknijpt, zoodra er collegeuren op voorkomen met vacante plaatsen er tusschen in. Die leege tusschen-uurtjes zullen meest verloren uurtjes worden en het leven is toch te kostbaar om zoo met den tijd te smijten.

Hiermee is de studie behandeld en nog rest mij de verklaring van de 7 wijzen, waarop men zich aan een hoogeschool voor de examens kan voorbereiden. Niets is eenvoudiger. Er komt een derde bron van kennis bij n.l. de

repetitoren.

Drie bronnen, dat geeft 3 combinaties één aan één, drie combinaties twee aan twee en één combinatie in drieën. Er werden reeds 3 oplossingen behandeld onder de „studie”, dus er komen nog 4 bij t.w. de examenvoorbereiding door:

1. uitsluitend repetitoren.
2. colleges en repetitoren.
3. boekenstudie en repetitoren.
4. colleges, boeken en repetitoren tezamen.

Geval 1. Het komt voor. Is in den grond niet onpractisch. Zelfs handig. Maar dat het mogelijk is, is een schreeuwende aanklacht tegen de examens. Ik geef een middelmatig man, die gerepetitord heeft, nog altijd meer kans van slagen, dan een dito, die trouw college liep. Natuurlijk wordt verondersteld, dat hij op het examen handig genoeg is, om de bron van zijn kennis niet te verraden.

Ach, het is een treurige boel. Men komt in een pessimistische bui ertoe de examens alle waarde te ontzeggen en zeker ben ik overtuigd, dat wie hier niet slaagt, en zoogenaamd „gesjeesd student” is, daarom nog volstrekt niet minder behoefte te zijn, dan de triumphator, die zijn diploma haalt. Het met succes afleggen van alle Delftsche examens, houdt natuurlijk wel wat in en is een waarborg voor bepaalde geschiktheden. Welke geschiktheden dat zijn, is moeilijk te zeggen. Niet van studiezijn bijvoorbeeld. Wel zullen velen, die examen deden, deze voortreffelijke eigenschap bezitten, maar het met succes afgelegde examen is nog geen bewijs voor het voorhanden zijn dier eigenschap in een student. Ook zegt het niets omtrent het vermogen problemen aan te vatten en snel tot een oplossing te brengen. Want voor de „problemen” der T.H. kan men klaargestoomd worden. Bewijst het dan misschien dat de geslaagde studeeren kan, d.w.z. zich een bepaalde hoeveelheid theoretische kennis kan eigen maken? Op het eerste gezicht wel, maar ook dit betwijfel ik. Want er zijn twee soorten van kennis, die ik zou willen onderscheiden door de adjectiva dood en levend. De één kent zijn boek en de ander heeft zich de inhoud ervan eigen gemaakt; de één kan alleen weer reproduceeren, wat hij reeds opgenomen heeft en de ander kan voortbouwen op zijn verworven kennis; de een heeft de stof slechts opgenomen en de ander heeft die verwerkt; de een is de slaaf van zijn kennis, de ander is er meester over; de een ziet slechts beperkte toepasselijkheid ervan en de ander ziet, dat alle echte kennis fundamenteel is en bijna overal haar toepassing en bevestiging vindt.

Die tweede soort kennis is van veel meer beteekenis dan de eerste. Zij helpt den mensch mee vormen en is er één geheel mee. Ja, zij maakt den bezitter ervan gelukkig.

De repetitoren kweken zonder eenigen twijfel hoofdzakelijk de eerste soort kennis aan en het is zoo jammer, want als men geslaagd is met zijn hulp, meent men overwonnen te hebben en in waarheid heeft men zichzelf groote schade berokkend. Wat men hier in Delft aan kennis opdoet, is de basis voor heel het verdere leven en wie de fundamenteen verkeerd legt, zal er later eeuwig spijt van hebben als hij zijn fout inziet. Wie hier oppervlakkig studeert, zal ook in zijn verdere leven oppervlakkig blijven en als een student de T.H. verlaat zou een scherpzinnig menschenkenner al in staat zijn te voorspellen, wat voor een soort man eruit zal groeien en welke rol hij zal spelen tegenover zijn medemenschen.

Over de examens en hun al- of niet-doelmatig zijn, wil ik hier niet verder uitwijden en slechts herhalen, dat ze niet goed zijn, zoolang een voorbereiding door repetitoren een zekerder weg is om te slagen, dan de degelijke zelfstudie.

Geval 2. Het is wel eigenaardig, dat de 4 gevallen, die ik het laatst noemde en niet onder de eigenlijke „studie” rekende, zoo betrekkelijk frequent zijn. Het stelsel van colleges en repetitoren samen, komt ook veel voor. Het heeft enkele lichtpunten, die niet over het hoofd gezien mogen worden.

Als de colleges uit overtuiging worden geloopt en men er werkelijk voelt iets op te steken, dan kan het gebrek aan deugdelijkheid der repetitorstudie erdoor geheel of gedeeltelijk opgeheven worden. De repetitor wordt dan de man, die je aan het werk zet en houdt; hij wordt de zweep, die sommigen toch noodig hebben.

Geval 3 is veel zeldzamer, dan geval 2. Het zijn ook tegenstellingen. De studie uit boekwerken verloopt uit den aard der zaak niet bijster snel. Ze leidt tot afdwalingen, tot excursies op nabij en veraf gelegen gebieden, ze kweekt nadenken, ze doet zelf-waarneming en eigen oordeel toenemen, ze leidt tot een dieper inzicht en een stevig gevestigde kennis..... geen wonder, dat ze meer tijd vraagt. Keer nu alles om en gij heb de kenmerken van het repetitorstelsel.

Deze beperkt alle afdwalingen, verbiedt excursies buiten de door de examens afgebakende terreinen, ze doodt het eigen initiatief, ze doet automatisch geheugenwerk presteeren, ze kweekt routine-vaardigheid, ze maakt menschen met half-kennis..... maar ze is snel. Uiterst snel. De man, die uit volle overtuiging uit boeken studeert zal weigeren om een repetitor in den arm te nemen. Daarentegen zal het meer voorkomen, dat de repeteerende een tekort voelt en dat graag nog aanvult uit boeken.

Geval 4 is wel universeel, maar in zijn volle consequentie een praktische onmogelijkheid.

Wie voor sommige vakken college-loopt, voor andere uit boeken leert en de rest repeteert, behoort feitelijk niet tot deze groep. Hij hoort thuis bij de andere reeds genoemde groepen en is geen echte rashengst, doch een bastaard. Bastarden zijn heel algemeen en hebben ook veel voor.

De rashengst, die alle colleges loopt, alle oefeningen bijwoont, heel veel uit boeken studeert en..... nog repeteert bovendien, moet nog uitgevonden worden.

Ieder student moet zich zijn eigen „methodus studendi” zoeken en tot eigendom maken. Ik heb hier de mogelijkheden opgenoemd en ze alle aan beschouwingen onderworpen. Die beschouwingen zijn **subjectief**, zooals ik al reeds zei. Ik gevoel mij het meeste aangetrokken tot den weg, die de grootste vrijheid biedt en dat is ontegenzeggelijk de studie uit boeken. De examens komen er wel door in den knel, maar dat ligt niet aan de boeken, doch aan de examens zelve. De ideale studie is die, waarbij men ± 5 jaar in volkomen vrijheid aan de hoogeschool vertoeft, geen examens allegt, maar hard werkt. Van deze studie leert men het meeste, omdat ze tegemoet komt aan de individualiteit, die ze volkomen vrijheid van ontwikkeling geeft. Men doet ook goed van hoogeschool te wisselen. Men moet niet te lang in dezelfde atmosfeer blijven, de wereld is toch al zoo klein. Maar daar er maar 1 T.H. is in Nederland, is het wisselen van universiteit voor de technici uitgesloten als ze een diploma willen halen. Dat diploma staat veel mooie dingen in den weg. Ik voel, dat ik hier meer over moet zeggen of verder zwijgen en zal nu het laatste kiezen.

Ik wil eindigen met de wensch, dat eens alle studiedwang moge opgeheven worden. Dan blijkt er pas goed, wat of er in de jongens en meisjes zit. Wie dan aan den boemel raakt, moet tijdig opgevangen worden. Hij was niet geschikt voor het studentschap. Maar wie van deze vijf vrije jaren gebruik maakt **om zichzelf te vinden**, laat die zijn gang maar gaan. Een van de grootste fouten van onze maatschappij is, dat de meeste menschen zichzelf niet kunnen zijn. Zij hebben hun „Beruf verfehlt”, zijn niet met zichzelf tot klaarheid gekomen omtrent hun roeping en zonder vast levensdoel dolen ze rond in den maatschappijelijken chaos van betrekkingen. Mozes bracht 40 jaar van zijn leven in den woestijn door, als wij de bijbel mogen gelooven. Dat moeten wij in overdrachtelijken zin ook doen. Is

het niet Carlyle, die gezegd heeft, dat er in iederen mensch een held schuilt? Die komt dan voor den dag. Het is heerlijk zichzelf te ontdekken en zich van zijn roeping bewust te worden.

H. VAN TONGEREN.

UIT HET PAK VAN SJAALMAN.

VAST SALARIS OF AANDEEL IN DE WINST?

Er zijn menschen met een bijna ziekelijke aanleg voor „zekerheid” en „securiteit”. Een vast salaris is hun hoogste ideaal. Dan weten ze precies waarvan ze rond moeten komen en hun eenige zorg is nu nog om het tractementje op gezette tijden een eindje in de hoogte te duwen. Ze hebben hun jaarlijksche of tweejaarlijksche opslagen, waar ze reikhalzend naar uitzien en hun maximum, waar ze nooit boven kunnen komen. Vóór hun veertigste jaar wordt dat maximum bijna nooit door hen bereikt; daarvoor is expresselijk het aantal opslagen, dat men achter den rug moet hebben, vrij groot genomen en het bedrag ervan natuurlijk klein, zoodat men de illusie heeft van steeds te klimmen op den trap der vooruitgang. Nu, klimmen doen ze, maar ik vind, dat het werkwoord door dit gebruik toch wel wat van zijn oorspronkelijke beteekenis verliest. Hun trap is geen gewone trap, maar een koninklijke trap, waarvan, zooals u weet, de hoogte der treden microscopisch klein moet zijn, hun breedte daarentegen enorm. Ergo, ambtenaren klimmen net als de leden van de koninklijke familie meer statig dan snel.

Het meerendeel der menschheid bestaat uit deze personen met een vaste verdienste. Ik wil van hen geen kwaad zeggen, integendeel, het zijn grootendeels beste, brave menschen met een (zoo zien zij het zelf) hooge norm van zedelijkheid en met zeer rechtschapen gevoelens behept omtrent Godsdiens en Politiek. Maar ondernemingsgeest zit er niet in. Ze hebben zoo weinig vertrouwen in hun eigen capaciteiten (al willen ze dat niet gaarne bekennen en schuiven ze het op hun groote gevoel van verantwoordelijkheid, vooral als ze kinderen hebben), dat ze hun vaste salaris niet graag zouden ruilen tegen het meer riskante inkomen van den handelsman.¹⁾ Trouwens, de laatste zien ze met wantrouwen aan en veel verbreid is de meening, dat „er een luchtje zit aan zijn verdiensten”.

Ze zien niet in, hoe akelig het besef van een vaste belooning te genieten, moet zijn voor wie gelooft, dat hij er te goed voor is om zoo maar getaxeerd te worden. De ondernemer wil zijn belooning afhankelijk zien van zijn succes en als hij een man met fut is, dan is hij zoo rotsvast van succes en zelfs van ruim succes overtuigd, dat hij geen oogenblik twijfelt aan zijn inkomen. Een maximum lijkt hem heelemaal uit den boeze, want dat houdt de stilzwijgende erkenning in van een grens, waar hij door zijn persoonlijke eigenschappen niet verdient bovenuit te komen. Hij wil echter geen grens gesteld zien aan zijn groei, hoe hoog ook, want voor wie het leven een voortdurende leerschool blijft, valt het niet van te voren uit te maken tot op welke hoogte hij zijn persoonlijkheid zal weten op te voeren. De zaken blijven voor hem steeds een bron van groote leering. Iedere fout, die hij maakt, wrekt zich op zijn inkomsten. Niet alleen de rekenfouten in zijn begroting, die nauwelijks zullen voorkomen, maar fouten, die men een ambtenaar niet zou aanrekenen en die heel wijselijk daarom bij zijn beroep, zooveel mogelijk zijn uitgesloten, zooals het teveel vertrouwen schenken aan een ander; het onderschatten van de capaciteiten van een concurrent; het niet op zijn qui-vive zijn en de nieuwste verbeteringen, die de techniek en de wetenschap veroorlooven aan te brengen achterwege te laten; de behoeften der menschen overschatten of de koopkracht van het publiek te hoog aanslaan; zijn personeel niet weten te kiezen; te weinig organisatietalent te toonen; te geringe kennis van de hoofdwetten der economie, speciaal van den handel; enz.

Het is juist zoo mooi bij den ondernemersstand, dat alle takken van wetenschap erbij te pas komen en men een breede blik moet hebben voor alles wat in de maatschappij voorvalt. Ieder tekort hierin benadeelt het succes en iedere uitstekende eigenschap bevordert haar, zoodat een man van zaken, als hij zijn roeping goed begrijpt, voortdurend zichzelf ontwikkelt. De belooning ervan kan bij hem niet uitblijven.

Wat bijv. speciaal de economie betreft is hij het, die meer dan eenig ander in aanraking komt met de wet van vraag en aanbod en daar hangt voor hem alles van af. Zal hij het aanbod klein houden en de prijs dus hoog of zal hij de prijs zoo laag mogelijk stellen en in de groote omzet, die daarvan het gevolg is, zijn kracht zoeken. Hoe men tot in het ongelooflijke de vraag kan doen toenemen, als men maar de prijs zoo laag mogelijk stelt, hebben de Ford-fabrieken bewezen, die nu dagelijks 7000 automobielen gaan produceeren en toch nog geen overproductie teweeg brengen. Onze productiemethoden zijn nog veel te weinig

¹⁾ Ik versta onder handelsman of man van zaken iemand zonder vast inkomen en volstrekt niet alleen de handelaars en zeer zeker niet de speculanten. Ik heb bij voorkeur het oog op de ondernemers. Bekende vbb.: Krupp, Carnegie, Stork, Philips, Stinnes, Wanamaker, enz.

geperfectioneerd en de wijze, waarop in Hollandsche fabrieken gewerkt wordt vind ik vrij treurig.

Maar verdergaande: voor den zakenman heeft de kwestie van den dubbelen, den enkelen of den hinkenden standaard van het geld méér dan enkel theoretische beteekenis; de wekelijks verschijnende verkorte balansen van de Ned. Bank trekken zijn aandacht, de politieke gebeurtenissen in andere landen beïnvloeden mede zijn bedrijf en er is haast geen belangrijke gebeurtenis in het wereldverloop, onverschillig of het zijn eigen land betreft of een ver verwijderde streek, of zij oefent invloed uit op zijn zaken en van de mate, waarin hij die invloed kan schatten zal zijn succes afhangen.

Zie, hier is een rechtsstreeks verband aan te wijzen tusschen capaciteiten en verdienste, wat bij den ambtenaar ontbreekt.

En nu wat speciaal den ingenieur betreft. Ook hij kan tot een van beide categorieën gaan behooren, ook wel tot allebei tegelijk. De ingenieur, die tegen een vast salaris in dienst treedt, is ambtenaar. Zijn waarde voor de zaak of onderneming is dan getaxeerd en daarmee uit. Uit den aard der zaak is dit het normale begin. Maar het kan zoo blijven en het kan ook veranderen. Mij dunkt, dat een, wat-men-nu-eenmaal-noemt „energiek persoon” beter deed met zoo spoedig mogelijk zijn verdiensten afhankelijk te maken van zijn eigen werk. Hij kan tantièmes zien te verkrijgen. Dat is nog maar een begin en een halve oplossing. Als men ziet, dat er bij kundige leiding toekomst in het bedrijf zit, is het zeker niet goed het erbij te laten.

Is het een naamloze vennootschap, neem dan aandelen. Spaar in ieder geval direct geld op om zoo spoedig mogelijk het kleinste aandeel, dat in den handel is, te bemachtigen. Men kan dan op de algemeene vergaderingen van aandeelhouders komen en daar zijn voorstellen bepleiten.

Hier heeft men nu weer zoo'n typisch geval, waaruit blijkt, dat de ingenieurs veel meer noodig heeft dan de T. H. hem aan onderwijs biedt. Het komt erop aan of hij hier zijn meening zóo logisch, zóo pakkend weet voor te dragen, dat de aandeelhouders het met hem eens worden en hem de bevoegdheid geven tot de uitvoering van zijn plannen over te gaan.²⁾ Natuurlijk in overleg met den „directeur”. Is men vast overtuigd van het succes van zijn voorstellen (anders moet men ze liever geheel achterwege laten), dan is 't veel voordeliger om een bepaald deel van de daardoor te behalen winst als honorarium te conditioneeren, dan om een vaste opslag van tractement te vragen. Het nadeel van een N.V. blijft toch steeds, dat 't grootste deel van de winst in de zakken der aandeelhouders vloeit en men dus in verhouding te weinig beloond wordt voor zijn verdienstelijke werken.

Beter lijkt mij daarom de deelname als ingenieur bij een vennootschap onder firma of bij een commanditaire vennootschap. De verantwoordelijkheid is hier veel grooter. Men is, zoodra men het tot compagnon gebracht heeft, met zijn geheele particuliere vermogen aansprakelijk voor de schulden en verbintenissen der firma. Maar wie de verantwoordelijkheid uit vrees ontvlucht moet geen ondernemer worden. Laat hij blijven bij zijn vaste salaris. Doch wie zelfvertrouwen heeft, doet goed de verantwoordelijkheid niet te schuwen. „Hoe hooger men klimt, des te lager kan men vallen”, zeggen de bangeren. „Omdat ik niet bang ben laag te vallen — daar pas ik voor! — durf ik hoog te klimmen”, zegt de ondernemende. Het compagnonschap van een firma, dat al aardig begint te lijken op den individueelen ondernemersvorm, wat betreft belooning en verantwoordelijkheid, is een zeer strevenswaardig doel voor den ingenieur, die vooruit wil komen. Een doel, dat hij ook vast en zeker bereikt, als hij voor zijn taak is opgewassen.

De conclusie, waartoe ik wil komen is dus deze: het onstandvastige inkomen, dat een belooning van verdiensten meebrengt, is verre te verkiezen boven het standvastige salaris van den ambtenaar, die betaald wordt voor zijn werk, volgens een bepaald en ingeroest belooningssysteem. Ieder, die op verbeteringen zint en hervormingen wil aanbrengen, moest meer letten op een aandeel in de door hem aangebrachte besparing, dan op een vermeerdering van het vaste inkomen. De tantièmes en het nemen van aandelen in een N.V. vormen ene overgangstoestand, waarbij aan een vast salaris een wisselend bedrag wordt toegevoegd. Zij moeten de eerste stap zijn naar een steeds meer volmaakt ondernemerschap. Een vast salaris is altijd nog goed genoeg voor wie deze weg niet kunnen volgen.

Toepassing van het voorgaande op de momenteele malaise.

Waar de vraag naar intellectuele (en andere) arbeidskrachten op het oogenblik verre overtroffen wordt door het aanbod, moet de prijs, die de ondernemer nog geneigd is te betalen wel buitengewoon dalen. Wie dus geen ambtenaar wil worden op een vast salaris (leeraar bijv.) moet met een haast ondenkbaar laag aan-

²⁾ Hiervandaan een stapje te maken naar de debatingclubs der gezelligheidsverenigingen en op het nut hiervan voor de vorming van den ingenieur te wijzen ligt voor de hand.

vangstraktement genoeg nemen. f 1000,— 's jaars voor een ingenieur, die jaren gestudeerd heeft, is een hongerloontje en ik kan mij begrijpen, dat velen er niet toe kunnen komen tegen een zoo belachelijk lage prijs hun diensten aan te bieden. Ook vreezen zij de markt voor den ingenieur te bederven als zij voor „onderkruipersloonen” in dienst gaan.

De laatste bewering is onzin en moet meer als smoesje opgevat worden, dat men nog werkeloos is. Inderdaad zal het zich onthouden van deze laag gesalarieerde betrekkingen met zich mee brengen, dat een nog grootere daling eenigszins tegen gehouden wordt. Maar dat dit de ingenieursstand zou onteeren, daar kan ik mij niet mee vereenigen. Een ingenieur is net als ieder ander arbeider een handelsartikel en op hem zijn dezelfde economische wetten van toepassing. Waarom zou de wet van vraag en aanbod voor den ingenieur halt maken? Wat een verbeelding!

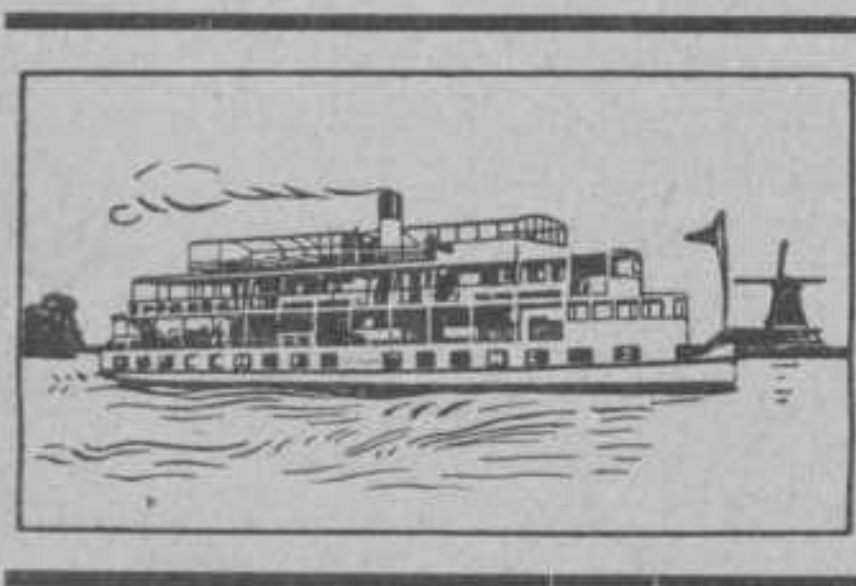
Het aantal werkelooze ingenieurs bedraagt eenige honderden. Ze zullen binnenkort na afloop der ingenieursexamens weer met een flink aantal toenemen. Nu zou ik het veel eervoller voor den ingenieursstand vinden, indien deze werkelooze menschen het bezwaar van een gering aanvangssalaris opzij zetten en aan het werk togen. Als zij méér waard zijn, dan het hen aangeboden salaris, kunnen ze er toch niet op blijven staan. Bijvoorbeeld bent u in dienst genomen voor f 1000,— 's jaars, maar na één jaar werken op de fabriek, kunt u aan de directie aantoonen, dat u voor minstens f 4000,— nut hebt gesticht door verbeteringen, adviezen, hervormingen, projecten, enz. En nu eischt u

eenvoudig meer bijv. f 2000,— of f 3000,— salaris. Als uw berekening juist was en gij inderdaad voor f 4000,— hebt bespaard, dan zal de directie u heusch niet laten gaan. En dan hebt gij niet te vreezen, dat u het hoogere salaris zal geweigerd worden. Maar indien gij nu werkelijk niet voor veel meer dan f 1000,— aan de zaak hebt binnengebracht, dan hebt gij ook niet het recht om meer te eischen en zal het u ook zeker niet toegestaan worden.

Ik kom dus tot de slotsom, dat, hoe men de kwestie ook wendt of keert, altijd alles weer neerdraait op uw persoonlijke verdiensten als ingenieur en als gij die maar groot genoeg maakt, kan niemand u een stroo breedte in den weg leggen op den weg van carrière. Maar daarom ook moet gij niet in takken gaan, waar een bureaucratische geest uw verdiensten onbeloofd laat. De menschen van de Bredasche militaire academie, die als genie-officier groote openbare werken in Indië tot stand brengen zijn er jammerlijk aan toe, want een luitenant of een kapitein heeft een vast salaris en de eenige verbetering, waarop hij kan hopen is de bevordering tot de naasthoogere rang. Voor dit gevaar is bij het ingenieursberoep weinig kans en daarom is het volstrekt niet af te keuren tegen een laag aanvangssalaris in dienst te treden. Uw kracht moet niet liggen in de geringe voorsprong van het hoogere begintraktament, doch in de steeds openstaande mogelijkheid van snelle opklimming.

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIËN.

M^U. ALKMAAR PACKET.
Naar de Studentenwedstrijden te Hembrug.
 Onze groote salonboot „Alkmaar” vertrekt
 te 1 uur namiddag van de De Ruyterkade. ²⁰

JOH. A. LOMMERS ⁽⁶⁾ **MOLSLAAN 133. ♦♦ TELEFOON 729.**
 Ook voor uw **Bindwerk** het adres.

J. H. SCHOGT, ⁹
 Saxen-Weimarlaan 46, Telefoon Zuid 8341
 te AMSTERDAM,
 geeft lessen in **Theoretische Mechanica** en
 in eenige onderdeelen der **Wiskunde.**

DEGELIJKE DINERS
 van af f 1,—.

Gelegenheid tot gebruiken van **Diners** en **Nassi Goring**, minstens 4 personen, daags te voren opgeven.

CHR. F. RÜTER,
 OUDE DELFT 120. ¹⁰⁾

UW RADIO **=====**

adres is het Electro-Technisch,
 Werktuigkundig en Radio-Bureau

J. V. BERGMAN,

Oosteinde 122a - Telefoon 662.

Levering van Complete Toestellen

HET AUDION WONDER R. E. 58. ¹⁵

===== IN VOORRAAD.

F. OOSTERHOFF

≡ ANTIQUITEITEN ≡

VOORSTRAAT 43 - DELFT

¹⁵

RUISCH' SPORTHANDEL, Oude Delft 208, Telefoon 737.

TENNIS RACKETS in alle le klasse merken, zooals **I. Z., Doherty, Driva, York, Wimbledon** enz. - Slazenger Tennisballen, Persen, Covers, Schoenen, Pantalons, Shirts.

REPARATIE-INRICHTING VOOR RACKETS. GEHEEL OPNIEUW

===== **BESPANNEN, ZOO NOODIG IN EEN DAG GEREED.** ===== ⁽²⁰⁾

Agent van **A. VAN TILBURG, Den Haag.**

Roode en witte Roei-Tricots en Broekjes.

TWEEDE BLAD

BEHOORENDE BIJ HET DELFTSCH STUDENTEN
WEEKBLAD VAN VRIJDAG 4 MEI 1923.

UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE.

Zooals bekend mag worden geacht, worden door ons periodiek lijsten samengesteld van nieuw-verschenen werken op verschillend gebied, welke worden toegezonden aan hen, die hierop prijs stellen. Uit den aard der zaak dragen deze lijsten een algemeen karakter (techniek, scheikunde, economie, enz.), zoodat men toch op elke lijst steeds boeken aantreft, die buiten de belangstelling der ontvangers vallen. In verband hiermede stellen wij ons voor, in het vervolg, naast de bestaande, eveneens, opgaven samen te stellen van werken, verschenen op meer speciale gebieden; wij zullen ons hierbij laten leiden door hetgeen gewenscht wordt en noodigen dus een ieder uit, aan ons op te geven, voor welk speciaal onderwerp (bijv. zeiljachten, Noorsche literatuur, Dieselmotoren, Japansche kunst, gasfabrieken, wij noemen slechts willekeurig eenige onderwerpen) hij zich interesseert, waarna de opgaven, van hetgeen op dat gebied verschijnt, geregeld zullen worden toegezonden.

Naar aanleiding van de hiervoor thans bestaande belangstelling, beginnen wij met de samenstelling van opgaven van nieuw-verschenen werken op het gebied der draadlooze telegraphie en telephonie, voor de toezending waarvan men zich kan opgeven.

De in deze opgaven vermelde werken zijn of bij ons op magazijn, of zéér vlg leverbaar, zoodat wij ons voor bestellingen aanbevelen houden.

INGEZONDEN.

LUSTRUM, TIJDSOMSTANDIGHEDEN EN DEMOCRATIE.

Nu, dank zij het enthousiasme van verschillende corpsleden, het plan Teirlinck met een nieuwe begroting aan de orde is gesteld en met groote stemmenmeerderheid door een druk bezochte Corpsvergadering werd aangenomen, moet gezorgd worden, dat zooveel mogelijk krachten aan het welslagen daarvan zullen medewerken en dat zooveel mogelijk sympathie voor het plan, ook buiten het Corps wordt opgewekt.

Daarom wil ik me in dit artikel in de eerste plaats richten tot hen, bij wien het plan Teirlinck weinig sympathie ondervindt, met het verzoek hun (schijnbaar) tegen de gekozen lustrumviering pleitende overwegingen eens te toetsen aan de volgende opmerkingen, alvorens tegenover de lustrumviering een definitieve houding aan te nemen. Andere lezers van dit S.W. zullen in de laatste helft van dit artikel enkele opmerkingen vinden, die misschien binnen de sfeer van hun belangstelling vallen.

Indien de lezer uit den allerwegen gevoelden wensch om bij alles wat niet strikt noodzakelijk is de uiterste zuinigheid te betrachten, argumenten put om een a- of antipatische houding tegenover het gekozen lustrumplan te motiveeren, verzoek ik hem eens te willen overwegen of niet juist onder de huidige nog steeds min of meer deprimeerende tijdsomstandigheden een lustrumviering naar buiten uit maatschappelijk oogpunt de voorkeur verdient boven een interne feestelijkheid, omdat zij een uiting is van levenskracht en hoop op verbetering der omstandigheden, waardoor wordt geaccentueerd dat de depressie slechts van tijdelijken aard is, terwijl zij zelfs is te beschouwen als een der gelukkige symptomen, die er op wijzen dat de depressie reeds afneemt. Naar mijn meening biedt het feit dat het geldt het 75-jarig lustrum van een Corps, welks leden duidelijk voor oogen zien den invloed van de tijdsomstandigheden ook op hun eigen carrière, voldoende waarborg, dat het feest niet in een overmoedig en te luisterrijk spel ontgaat. Men behoeft dan ook niet te twifelen of de buitenwereld zal, voor zoover zij op de hoogte is van het rijp beraad, dat het D.S.C. aan de viering naar buiten heeft laten voorafgaan en de argumenten kent op grond waarvan hiertoe tenslotte werd besloten, met dit besluit sympathiseeren, zoodat de hoop gerechtvaardigd is, dat het aan de noodige medewerking van buiten niet zal ontbreken. Natuurlijk zal de pers hiertoe veel kunnen bijdragen door de buitenwereld op sympathieke wijze voor te lichten.

In de tweede plaats wil ik de gedachten van den lezer bepalen bij het democratisch beginsel, dat richting heeft gegeven, geeft en zal geven aan de Corpspolitik, n.m.l. dit, dat het Corps zooveel mogelijk moet beteekenen voor zooveel mogelijk studenten. Misschien zal hij hieruit de conclusie trekken, dat bij het vieren van een lustrum de uiterste zuinigheid moet worden betracht, omdat anders finantieel minder begunstigde studenten daarvan worden uitgesloten en de meening wordt versterkt, dat het Corps slechts een band wil vormen tusschen meer bemiddelde (al of niet) studeerenden. Naar mijn meening moet de conclusie uit het genoemde beginsel echter luiden, dat het Corps er voor heeft te waken, dat de beteekenis van zijn lustrum voor studenten en niet-studenten vermindert. Het spreekt wel

vanzelf, dat een lustrumviering als bijv. in 1908 nie meer past in het kader van onzen tijd, maar dit wil niet zeggen, dat de uitwendige viering moet vervallen. Integendeel! Zoowel terwille van het Corps zelf als op grond van maatschappelijke overwegingen, zal de lustrumviering onder normale omstandigheden ten allen tijde, ook wanneer het Corps, zooals weleer, eens weer alle ingeschrevenen zou omvatten, een levendig karakter moeten dragen, levendig ook naar buiten. Hiertoe zal de uitvoering van het plan Teirlinck in hooge mate kunnen meewerken.

Ook moet echter uit het bedoelde beginsel de conclusie worden getrokken, dat de verplichte finantieele offers voor hen, die het Corpsleven willen meemaken, zoo laag mogelijk worden gesteld. Daarom moeten m.i. bij het a.s. lustrum zoowel de entrees voor leden van het Corps, als een eventueelen hoofdelijken omslag tot een minimum worden beperkt. Behalve vrijwillige bijdragen van Corpsleden, zouden wellicht ook subsidies van oud-leden en misschien, terwille van het plan Teirlinck, ook van kunstliefhebbers buiten het Corps, dat mogelijk kunnen maken.¹⁾

Indien aan de feestcommissie de wenschelijkheid zou blijken om, zooals op de Corpsvergadering ter sprake kwam, de prijzen der feestkaarten te verhoogen, zou dit naar mijn meening in geen geval moeten geschieden op de wijze zooals de heer Elion voorstelde, n.m.l. tot f 6,— voor Corpsleden, terwijl de prijs van feestkaarten voor door Corpsleden geïntroduceerde dames f 2,— zou blijven, want hoe aangenaam het ook moge zijn om een of meerdere dames bij het lustrum uit te noodigen, zulks is toch in ieder geval te beschouwen als een luxe, die niet voor ieder Corpsslid strikt onvermijdelijk is! De finantieele bezwaren verbonden aan de introductie van dames zijn voor hen, die het genoeg hiervan willen smaken, dus als vrijwillige offers te beschouwen, terwijl de eigen feestkaart voor het Corpsslid dat mee wil doen, een verplicht offer beteekent. Het zou dus logischer, — althans meer democratisch — zijn om de feestkaarten voor Corpsleden op f 2,— en die voor dames op f 6,— te stellen. Het meest in overeenstemming met den geest des tijds is misschien evenwel den middenweg, waarbij de toegangsprijzen voor dames en heeren even hoog worden gesteld. Niet in overeenstemming met den geest des tijds en ondemocratisch is m.i. echter het voorstel om den toegangsprijs voor dames lager te stellen dan die voor heeren, nog afgezien van de vraag of zij zelve dit zouden verkiezen.

Het voorstel van den heer Kan om voor degenen, die in het geheel niet aan het lustrum (kunnen) meedoen, de eventueelen hoofdelijke omslag lager te stellen dan voor hen die wel meedoen, is alleszins redelijk en democratisch.

De meest ideale oplossing zou m.i. echter hierin bestaan, dat een eventueel tekort geheel wordt gedekt door vrijwillige bijdragen van leden en oud-leden van het Corps, die hun waardeering van het dank zij het D.S.C. en zijn lustrum genotene, willen uiten door offers, waardoor verwezenlijking van een democratisch beginsel in dit Corps wordt mogelijk gemaakt. Gedreven door dat streven zouden misschien ook enkele Corpsverenigingen, als Apollo en Tooneel door het geven van uitvoeringen in Delft en elders, met de leuze van bedoeld beginsel, kunnen bijdragen tot dekking van een eventueel tekort.

Bij deze aanduidingen wil ik 't hier laten. Aan de leden van het D.S.C., in de eerste plaats aan de besturen der Corpsverenigingen, behoort de taak om de perspectieven, die zich hier openen, nader te onderzoeken, met het streven naar verwezenlijking van het reeds bij de oprichting gestelde ideaal: dat het Corps zooveel mogelijk zou beteekenen voor zooveel mogelijk studenten.

Laat ieder Corpsslid, ook hij die niet aan de viering van het Lustrum zal deelnemen, er een eer in stellen om een lans te breken voor de verdere doorwerking van dit beginsel, door direct en indirect het instituut der vrijwillige bijdragen te steunen. Ongetwijfeld zal dit instituut dan veel kunnen bijdragen tot verwezenlijking van den wensch, dat het D.S.C. zijn lustra op levendige wijze blijft vieren en zich steeds bij de tijdsomstandigheden aanpast.

Moge de viering van het volgende lustrum met de uitvoering van het plan Teirlinck aan dezen wensch voldoen!

M.

¹⁾ Voor niet-ingewijden worde opgemerkt, dat nu reeds door verschillende Corpsleden voor f 6700 vrijwillige bijdragen is toegezegd. Naarmate van dit bedrag zal een eventueelen hoofdelijken omslag geringer zijn en de grootte van dat bedrag wijst op het streven om de verplichte finantieele offers, die aan het Corpsslidmaatschap zijn verbonden, te stellen op een zoodanig peil, dat het Corps zooveel mogelijk kan beteekenen voor zooveel mogelijk studenten.

CORRESPONDENTIE.

F. B. S. v. L. — Wij zijn gaarne bereid aan uw verzoek te voldoen.

ADVERTENTIËN.

VERHUISD

van VAN LEEUWENHOEKSINGEL 39 naar
Poortlandlaan 90: B. G. 'T HART.

Aan hetzelfde adres terstond of met 1 September
een à twee gemeub. Kamers te huur,
zeer modern nieuw huis, tegen billijke conditiën.

ALLES

wat valt onder de benaming **DRUKWERK** (Naam-
kaartjes, Vereenigingswerk, Brochures, Dissertaties,
Jaarboeken enz.) wordt snel en onberispelijk geleverd door
N.V. VEREEN. DRUKKERIJEN JUDELS & HOOGLAND
Choorstraat 47 ♦ DELFT ♦ Telefoon 247

HANDLEIDING BIJ DE STUDIE
DER

INTEGRAALREKENING

DOOR
M. D. CHARLOUIS w. i.
(480 bladzijden).

Wordt zolang de voorraad strekt aangeboden
in linnen band voor **EEN GULDEN**. Er is nog
een **betrekkelijk klein aantal exemplaren** dat wij
tegen dezen prijs wenschen uit te verkoopen. In
dit boek zijn opgenomen tal van vraagstukken met
antwoorden van de vroegere examens B.

Men bestelle tijdig, het aantal exemplaren zal
spoedig verkocht zijn.

**TECHNISCHE BOEKHANDEL
EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR**
BINNENWATERSLOOT 33.

JOH. GRABIJN

Heerenkleeding naar Maat

OUDE DELFT No. 239 - DELFT

Limonade Siropen

à f1,60 en f1,40 per flesch.

W. DE HOOGH

OUDE DELFT 152. TELEFOON 15.

DRUKKERIJ WALTMAN
KOORNMARKT 62

**DRUKWERK VOOR
VEREENIGINGEN**

WORDT SMAAKVOL EN MET ZORG
UITGEVOERD TEGEN ZEER BILLIJKEN
PRIJS EN SPOEDIG GELEVERD

Twee Herinneringen aan een vroeger Lustrum van het D.S.C.

**TAFEREELN UIT HET LEVEN
VAN LORENZO DE MEDICI.**

Album van wit linnen met goudtitel en wapen in kleuren, van 22 bladen carton, waarvan
10 met reproducties in kleurendruk naar aquarellen van HENRICUS en 10 met een tekst
van Dr. P. C. BOUTENS.

≡ **ITALIAANSCH LIEDJE** ≡

gezongen door de Bloemenmeisjes in het Tournooi op woorden van LORENZO DE MEDICI.
Gecomponeerd door F. E. A. KOEBERG.

(Voor 3-stemmig meisjeskoor met Mandolinen en Guitaren).

Van deze beide uitgaven uit het XIIe Lustrum, dat zoo schitterend slaagde, zijn nog een
60 tal exemplaren over die wij, zolang deze voorraad voldoende is, aanbieden te samen voor

Een Gulden en vijftig cent.

BOEKHANDEL J. WALTMAN JR. BINNENWATERSLOOT 33